

Za smutnou historií do Terezína

Konec ledna patřil vzdělávací exkurzi, cíl Terezín. Cesta trvala skoro sedm hodin, to nám ale silný zážitek nijak nenarušilo.

Po příjezdu nás čekal vynikající oběd. Na úvodní přednášce jsme se seznámili s pohyblivými dějinami města Terezína a zhlédli jsme dokumentární film věnovaný holocaustu. V Maedeburských kasárnách ve

ních chodeb jsme měli možnost projít potmě. Další den jsme se po řádné snídani vydali do Malé pevnosti, která sloužila nejen v době nacismu jako vězení Židů, ale i v době nacismu jako

„Představení v Scheineráku, to byl svátek,“ vzpomíná ochotnice

Píše se rok 1957, Blanka Freitagová právě stojí na balkónku vyčnívajícího z poctivě vyrobených kulis a v roli Mimi z Čapkova Loupežníka zažívá jednu z nejhezčích chvil své ochotnické kariéry. „Bylo to krásné představení v unikátním prostředí,“ vzpomíná dnes téměř devadesátiletá žena na svou nejmilejší roli, kterou si stříhla v Scheinerově háji.

Pro Záblatí to byla vždy velká událost. Tamní ochotníci většinu představení odehráli v budově Sokolovny, takže když se šlo ven, dokázali to místní patřičně ocenit. „Do Scheineráku chodila spousta lidí, zejména po válce byl po kultuře obrovský hlad. Dámy chodily v kloboucích, jejich doprovod se nenechal zahanbit. Svým oblečením tak ještě zdůraznili svátečnost takové události,“ líčí dlouholetá ochotnice a sokolka Blanka Freitagová.

Ona sama nechtěla po roce 1945 kulturu jen „konzumovat“, ale rozhodla se ji spoluvytvářet. „Po konci války jsem jako zhruba třináctiletá dívka byla hodně aktivní. Přednášela jsem, recitovala, účastnila se různých scének, průvodů, a od těchto aktivit už nebylo daleko k ochotnickému divadlu jednoty Sokola,“ zmiňuje své herecké začátky Freitagová.

Pod křídly Sokola si zahrála v tolika představeních, že by je už nespočítala. V Scheinerově háji jich bylo sice jen pár, o to intenzivněji na ně ale vzpomíná. „Například, jak při představení Naši furianti přijel jeden z herců na koni. To byl krásný moment,“ vrací se Freitagová k další silné vzpomínce.

O ochotnické divadlo byl v té době velký zájem nejen ze strany návštěvníků, ale i mezi amatérskými herci. „Byla nás spousta, neměli jsme problém s nedostatkem členů. Navíc jsme ve svých řadách měli velmi zapálené lidi, namátkou například pan Muroň. Ten neváhal před představením objet všechny představitele klíčových rolí, aby náhodou nezapomněli dorazit,“ popisuje s úsměvem na rtech pamětnice zlaté éry Scheinerova háje.

Dnes už pouze z pozice diváka sleduje snažení svých následovníků, kteří se v Bohumíně sdružují v divadelním spolku Boban. „Snažím se chodit

na představení. Je to ale už něco úplně jiného, než když jsme hráli my ty své staré klasické kusy z doby osvícenské,“ porovnává.

S nostalgií vzpomíná i na amfiteátr, který, jak už bylo zmíněno v předcházejícím článku, v posledních desetiletích chátral, až byl v roce 2013 definitivně zbourán. „Po revoluci jsme v Scheinerově háji udělali ještě pár vzpomínkových akcí. Na jedné z nich jsme připravili společné smažení vaječiny, seděli jsme na kmenech a zpívali

sokolské písničky u ohně. Byli jsme šťastní, že jsme konečně svobodní a že se setkáváme zase po letech v místě, které pro nás mělo velký význam,“ říká s nostalgií Blanka Freitagová.

Do budoucna by byla ráda, kdyby se z „Scheineráku“ stálo výletní místo. „Kde by se lidé mohli zastavit a připomenout si tu zajímavou historii. Tu a tam by se tam mohla konat i nějaká akce. Ale to vše by si samozřejmě žádalo náročné úpravy a investice,“ uzavírá.

Petr WOJNAR

Foto: Petr Wojnar